

Klic TRIGLAVA

LETO III.

15. MARCA 1950

ŠTEV. 41.

536 - LETNICA ZADNJEGA USTOLICENJA

(18.3.1414 — 18.3.1950).

Ako bi Gosposvetsko polje moglo govoriti, bi povedalo nam in vsemu svetu zgodbo iz davnih, pol tisočletja starih časov slovenske svobode in suverenosti, časov, ko smo si Slovenci krojili na njem državno življenje po svoji pameti, volji in srcu.

Gosposvetsko polje bi izpričalo globoko povezanost slovenskega človeka s svojo zemljo, šegami in navadami, izpričalo bi njegovo demokratično zavest, da si ne dovoljuje tirana v svoji sredi, pa tudi njegov ponos, da hoče biti neodvisen od tujca, da si ureja dom po lastni presoji.

Gosposvetsko polje pa je videlo še mnogo več. Videlo je zlom slovenske neodvisnosti, poplavo tujih plačenih vojska, biče vplavov in odkrite glave ob mimodrdajočih graščinskih kočijah. Na Gosposvetskem polju pa je sameval vojvodski prestol in ključeval zobu časa . . .

Odtlej je tujec držal svoje podložne v gospodarski sužnosti stoletja in stoletja in jih drži še danes. In kadarkoli se je podložni slovenski kmet skušal postaviti na svoje noge, je tujec našel pretvezo, da ga je na tej poti zavrl. Spočetka v krvi, kasneje s prevaro in danes s "protikomunizmom" . . .

Koliko časa še?

Toliko časa, dokler bo Avstrija mogla slepiti svet s svojo narobe-demokratičnostjo in dokler bodo na ukaz ali pa prostovoljno visele na Koroškem avstrijske zastave raz slovenskih hiš! Toliko časa, dokler ne bomo prišli do spoznanja, da se je treba za svobodo boriti in žrtvovati.

Toda tudi taki dnevi bodo prišli in takrat ne bo treba slovenskemu človeku na Koroškem več moledovati za svoje najosnovnejše pravice na lastni zemlji. Pravice, ki mu gredo po božjih in človeških postavah. Slovenska demokracija mu jih bo dala, slovenska suverenost zavarovala.

Naša naloga je vztrajati in borbo nadaljevati do popolne svobode vseh slovenskih pokrajin, do vstajenja Združene Slovenije!

★ ★ ★

TEZKE SKRBI STARIH NARODNJAKOV

(Dopis iz U.S.A.)

STARI vidimo v svojih listih, na svojih sejah in posvetovanjih, v svojih razgovorih, da se mladi pogovarjate in razmišljate ter modrujete o bodočnosti svojega izkrvavelega naroda.

Prav!

Vendar pa ne pozabite pri tem, da samo modrovanje še ne bo rešilo naroda. Za uspeh je potrebno troje: Delo! Delo! Delo! Pa ne enega, vseh!

Tudi mi stari razmišljamo o tem, pa vam moramo povedati, da nas motijo in begajo težke skrbi.

1.

Med nami so taki, ki gledajo rešitev Slovenije in slovenskega naroda slepo samo v novi Jugoslaviji.

Da, Jugoslavija! To bi bila najlažja in najlepša rešitev, toda samo v združenih državah Jugoslavije. To so bile sanje naših mladih dni, da smo za njo kar noreli.

In doživeli smo jo. Pijani od navdušenja smo takrat noreli po Ljubljani. "Jugoslavija—dom treh enakovrednih in enakopravnih južnih slovenskih narodov! Živio! Živio! Živio!"

Toda kaki politični otroci smo bili takrat, vidimo šele danes.

V svoji otroški pijanosti smo preslišali obupen krik skoro 700.000 svojih bratov preko novih meja Jugoslavije, ko so jim naši ljubeznivi "prijateljski" zavezniki kovali strašne verige suženjstva na roke in dušo.

Celo na sočutno ljubezen do njih smo takrat pozabili. Nismo se zavedali, da so naši otročje divji "Živio!" klici padali in udarjali na njih duše kot udarci strašnega kladiva ter s tem njihovo bolečino samo še večali.

Leta 1918 in 1919 smo se tako daleč spozabili, da nismo pomislili, da naše otročje divjanje po Ljubljani in naši "Živio" klici neizmerno vesele naše stoletne sovraže na zapadu in severu! Z njimi smo javno pred vsem svetom odobravalni zločin naših "prijateljskih" zaveznikov nad ubogim narodom, da so odsekali tretjino narodnega telesa in ga vrgli sovragom, da ga požro. Kako smo jim s tem dejali poguma! "Le še bolj jih

pritisnimo! Poglejte, kako nore in odobravajo našo grdo barantijo, naš "Big little mistake" (Glej The New Europe 1942, stran 324)."

V pijanosti političnih otrok se tudi nismo vprašali, kako smo se v resnici "ujedinili"? Kakšen pa je ta naš novi skupni dom? Kdo ga nam je uredil in kako?—Šele češka zgodovinarica Pavlova nam je morala vse to povedati v svoji knjigi "Zgodovina londonskega jugoslovanskega odbora," ki je bila prevedena na hrvatsko, a se je ohranilo le nekaj izvodov, ker je druge hitro kupil Pašič in jih baje zažgal.

Mi stari smo vse to videli in mislimo na to, pa nas zelo, zelo skrbi.

2.

1940 je izšla v Italiji knjiga "Carniola italiana." Ali ste jo vi mladi čitali? Mi smo jo, pa nas zelo skrbi.

3.

1941 je izšla v založbi Hodder & Stoughton v Londonu knjiga "Soul of Yugoslavia." Spisal jo je H. D. Harriman, bivši angleški častnikarski poročevalec v Belgradu, ki ga je dr. Korošec izgnal iz države. Na naslovni strani nosi veliko sliko kralja Petra II. v barvah. Knjigo je naročila ali vsaj plačala jugoslovanska vlada v Londonu. S to knjigo je pisatelj predstavil slovenski narod angleški javnosti. Pa kako? Bog se nas usmili!

Stari smo jo proučili, pa nas zelo, zelo skrbi.

4.

Kralj Peter II. je uradno obiskal Ameriko 1942 leta. V njegovem spremstvu sta bila tudi zastopnika Srbov in Hrvatov, zastopnika Slovencev ni bilo. Ni smel z njima. — Predsednik Združenih Držav Roosevelt je priredil kralju uradni pozdravni banket v Beli hiši. Mnogi brezpomembni gostje so bili povabljeni. Tudi ameriški Slovenci kot "political expediency," za pesek v oči, za volilne glasove. Uradni zastopnik slovenskega naroda, minister, takrat uradni odposlanec londonske jugoslovanske vlade v Ameriki, ni bil povabljen. Tudi pozneje se je le s težavo urinil v kraljevo spremstvo za nekatere brezpomembne obiske.

Zakaj vse to? Saj smo bili Slovenci vendar sestavni del Jugoslavije in je bil jugoslovanski kralj tudi slovenski kralj ter jugoslovanska vlada enako kot za Srbe in Hrvate tudi slovenska vlada.

Ali tega ni hotel kralj Peter in njegova vlada v Londonu ali pa tega nista hotela London in Washington? Ali morda vsi trije? Kdo?

Naj bo tako ali tako, toda zakaj ne?

Brez velikih vzrokov in namenov se to gotovo ni zgodilo, ker se takih diplomatskih napak ne dela.

Mi stari smo vse to videli in nas je bolelo, pa nas še danes skrbi in moti.

5.

Ob priliki omenjenega kraljevega obiska v letu 1942 je imel zunanji minister jugoslovanske vlade g. Ninčič dva tajna sestanka z italijanskim grofom Sforzo nekje v državi Connecticut. Minister Ninčič se pred sestankom ni posvetoval z zastopnikom Slovencev v vladi, niti ju o sestanku obvestil. O vsem sta zvedela šele iz drugih virov.

Mi stari slovenski narodnjaki smo vse to videli in nas je močno skrbelo. Skrbi pa nas tudi danes, posebno zaradi knjige "Carniola italiana."

6.

Srbski dnevnik "Srbobran" (Pittsburgh Pa., USA), list bivšega jugoslovanskega poslanstva v Washingtonu, je dne 14. novembra 1941 zapisal z velikimi črkami na naslovni strani: "Samo neznanice i zlonamerni ljudi" si morejo domišljati, "da bi Srbi ikada više" hoteli skupaj s Hrvati. Tudi to nas skrbi in moti.

7.

Med vojno sta imela predsednik Roosevelt in maršal Stalin konferenco v Moskvi, kjer sta govorila o ureditvi srednje Evrope. Na njej sta sklenila in razglasila, da se mora vzpostaviti stara Avstrija.

Čitali smo tudi kupe poročil o pogajanjih za našo Koroško.

Čitali smo jih, pa nas skrbi. Ali ste jih vi mladi čitali?

8.

Stepinac in Rožman sta oba škofa. Proti obema se je vršil proces. Pa kako različno je postopalo časopisje o enem in drugem. Medtem ko je bilo o Stepinčevem polno poročil v svetovnem časopisu,

ni bilo o Rožmanovem niti besedice. Niti Vatikan. Pa bi kdo rekel: bil je sojen in contumacia—! Navadni kaplani so bili obsojeni enako, pa koliko se je kričalo.

9.

Dolge mesece je bilo svetovno časopisje polno poročil o pogajanjih za Trst, za tržaško državo. Stari narodnjaki smo jih pazno zasledovali, kjerkoli smo jih našli. Pa se niso diplomati niti enkrat zmotili, da bi izrekli besedo "Slovenia" ali "slovenian nation." Pač! Ukrajinski zunanji minister je enkrat izrekel ti dve besedi, pa so se časopisi začudili, kaj neki to pomeni ali pa—zadevo prezrli. Slovenia jim je bila samo italijanska Venezia Giulia, komunistična Jugoslavija in nemško-avstrijska Koroška. Slovenski narod pa samo "Slovenes" ali "Slavs."

Nas stare to zelo skrbi in moti.

10.

Poleg vsega tega pa moramo stari še gledati že od leta 1945 dalje razdor, prepir in neednost v slovenskem begunstvu in to celo med pristaši iste stranke in smeri. politične in verske, celo stanovske. Gledamo nezanimanje velikega dela izseljenstva za bodočnost naroda doma, gledamo neaktivnost vodilnih, njih nekako—nam nerazumljivo—izogibanje slovenske javnosti o svojem delu. Ne vidimo nobene splošne slovenske organizacije v tujini, nobene dinamične akcije, ki bi opozorila svetovno javnost ali pa javnost po posameznih državah na našo staro slovensko pravdo, na dejstvo, da še obstoja dežela, ki se imenuje Slovenija, še živi v srednji Evropi narod, ki je suveren v svojih pravicah in ki se imenuje slovenski narod. Čemu to skrivanje? Čemu ta nedelavnost v javnosti?

Nas stare to razburja in boli.

Kaj praviš Ti na vse te naše pritožbe, mladina? So to samo izrodki naše stare, senilne domišljije? Vsekakor so neutajljiva dejstva, preko katerih ne more nihče.

Premisli jih, mladina, presodi sama in tudi sama delaj zaključke. Leta 1918 in 1919 smo bili še naivni politični otroci. Ali smo še danes?

Stari slovenski narodnjaki

JAVNO MNENJE

Opustimo šale na račun SNO.—Spoštovani g. urednik! V št. 33. KT sem pod rubriko "Javno mnenje" prečital dopis "Opustimo šale na račun SNO". Prav tako sem prebral tudi odgovor g. G.N. v naslednji številki in odgovor v št. 37. Prvi odgovor v stvari ni odgovor, ampak je samo izbegavanje odgovora in končno neumestna šala. V drugem odgovoru g. S. med ostalim trdi: "Ne bi bilo preveč umestno v tujini odprto iznašati pred svet ozadje dogodkov maja 1945 . . ." Torej za KT velja: Ni še čas, dočim za SNO ne! Ne mislim obtoževati ali zagovarjati, mislim pa, da če velja "Ni še čas" za enega, ima drugi isto pravico. Morda ima SNO iste oz. slične razloge za svoj molk, kakor KT oz. g. S.

Ne bom se globlje spuščal v te stvari, ker ni to moj glavni namen v tem pismu. (Če hoče g. G.N. oz. g. S. da navedem razloge za to, bom to storil).

Moj glavni namen pa je opozoriti uredništvo KT na neko nelogičnost. V vsaki št. beremo članke, ki so na eni strani polni kritike delovanja oz. nedelovanja SNO, na drugi strani pa mu istočasno odvzemajo legitimacijo Slov. narodnega predstavništva. Kaj naj končno velja: Ali je SNO slov. narodno predstavništvo ali ni? Če je, je pametna in pozitivna oz. konstruktivna (destruktivnost je čest pojav v naši emigraciji) kritika potrebna; če ni, lahko vsaka kritika o delovanju in nedelovanju odpade. Ako priznavamo SNO kot Slov. narodno predstavništvo v emigraciji, ga podprimo in pomagajmo; ako mu odvzemamo vlogo narodnega predstavništva, potem pa napnimo vse svoje moči in delujmo za ustanovitev novega SNO. Vse šale na ta račun pa opustimo!

Zovič Marijan, USA.

Op. ured.: Rubrika "Javno mnenje" je odprta vsakomur, da izrazi svobodno svoje mišljenje. Zato uredništvo obžaluje, da g. Zovič zamenjuje debate med g. S., G.N. in drugimi za stališče KT. Ako bi g. Zovič kaj dlje časa zasledoval urejevanje "Klica Triglava," bi mogel ugotoviti, da KT ni

časopis, ki bi komurkoli zabranjeval svobodo besede, kar počno skoraj vsi ostali slovenski časopisi v tujini.

"Menda ni več daleč . . ."—Dragi mi gospod urednik! Prilagam Vam tri dolarje za list. Cestitam vsem sodrudnikom, ki so kljub težkim okoliščinam uredili tako zanimive članke. Upam, da boste še v naprej na višini ter nas obveščali o sodobnem razvoju. Menda ni več daleč čas, da bo zasijalo sonce svobode nad našo tlačeno Slovenijo, ki nas krvavo kliče na pomoč. Po večini smo ji vsi ostali zvesti; brž, ko bomo mogli, bomo šli na delo, čeprav malo postarani, vendar le bogati v izkušnjah.

Pozdravljam vse v Gospodu, vdani E.H.

Glasila.—Cenjeni g. urednik! Ob "Sloveniji," glasilu slovenske katoliške skupnosti, sem se domislil čudne reči. Prepričan sem bil namreč, da se imenujejo "glasila" le službeni listi organizacij, pa naj bodo to "Rejci malih živali" ali karkoli. Sem katoličan, sem Slovenec, sem emigrant. Menda torej pripadam slovenski katoliški skupnosti, kakor tudi špadam med demokratske protikomunistične Slovence v emigraciji. Ne vem pa, da bi eno ali drugo bilo kaka organizacija. Kakšni glasili sta torej "Slovenija" in Vaš list? Morda so se spremenili pojmi in je glasilo pač vse, kar se oglašja . . .

J.G.

KOMUNISTIČNA AKCIJA POD KRINKO BORBE PROTI MOSKVI

V Parizu je začel izhajati štirinajstdnevni titovski časopis v francoščini "La nouvelle Yougoslavie," ki ga izdaja tamkajšnja podružnica Tanjugove agencije. Časopis ima namen razlagati Francozom "borbo" današnje Jugoslavije za "pravilno uporabljanje in razlaganje načel marksizma-leninizma in za enakopravne odnose med socialističnimi državami."

Peter Klemenčič :

RAZGLEDI

V tej rubriki objavljamo članke, ki se tičejo aktualnih vprašanj. Članki so smatrani kot osebno mnenje piscev in morajo biti zato podpisani.

Uredništvo

POGLED NA JUGOSLAVIJO

NE BI DEJAL, da je res, če nekdo pravi, da ne pomeni za Jugoslavijo Koroška, beneški in goriški Slovenci prav ničesar. Kaj ne bi bili sami krivi, ako Jugoslaviji ti pojmi ne bi nič pomenili? Kakšno skupno državo pa bi prav za prav ustvarili? Menda ne mislimo ustvarjati take države, ki ne bi ščitila interesov vseh njenih narodov. Saj vendar vedno poudarjamo, da hočemo imeti tako državo, v kateri bomo enakopraven partner drugim narodom. Morda nekaterim ultrasrbskim krogom ti pojmi ne pomenijo ničesar, toda teh krogov nočem identificirati z Jugoslavijo. In Titova Jugoslavija? Ali ne kaže ta dovolj zanimanja za ta problem? Ne bom razpravljal o vzrokih, toda dejstvo je, da se zanima za to in še kako. Prav slabo izpričevalo dajemo sebi, ako namiguje, da se neka bodoča Jugoslavija ne bo brigala za naše interese. Če se doma ne moremo uveljaviti, kje se pa bomo?!? Gotovo je, da je ta problem za nas velikanske važnosti. Toda bodimo popolnoma realni in vprašajmo se, kaj bi bilo, ako Slovenija teh predelov ne bi dobila nazaj? Ali pomeni to konec slovenskega naroda? Upajmo, da ne. Zali Bog, ne odločujemo v svetovni politiki mi, ali bolje rečeno: še ne. Zatorej moremo biti toliko stvarni in postaviti tudi možnost, da Koroške in Benečije ne bomo dobili nazaj. S tem ni rečeno, da ne smemo storiti vsega, da to ozemlje in te dele našega naroda dobimo nazaj. Gotovo moramo poudarjati, da živi tam za Trstom samostojen narod, ki hoče biti združen in svoboden. Ne razumem pa, kakšno zvezo ima to z Jugoslavijo. Vseskozi se je povdarjalo, da želimo zvezno Jugoslavijo. V taki Jugoslaviji želimo in hočemo biti priznani kot narod, kar je sploh baza razgovorov. O kakšnem vtapljanju je tu govora? Jugoslavija je vendar skupno ime za državo Slovencev, Srbov in Hrvatov, Macedoncev in morda Bolgarov, če hočete. Kje se naj vtopimo? V Hrvatih, v Srbih, itd.? V svetu se govori o britanskem Commonwealthu, pa se kljub temu dobro razume, kdo ta Commonwealth sestavlja. Zakaj se to še o Jugoslaviji ne bi vedelo? Enkrat za vselej pa si moramo zapomniti, da **nihče ne more za Slovence več narediti, kakor ravno Slovenci, kakorkoli.** Vsak je sam sebi najbližji! Mi moramo trobentati v svet in si prizadevati, da si pridobimo zaveznikov in prijateljev. In še eno: nočemo države, v kateri bi bilo veljavno nepisano pravilo o "nadmudrivanju" in podobnem. Enkrat za vselej moramo objasniti vsem zainteresiranim, da takih mahinacij ne trpimo in ne bomo trpeli. Ni treba vpiti, da nismo na Balkanu, treba je z dejanji pokazati, da nismo in zahtevati "fair deal." Popolnoma rešiti se skoraj neizogibnega geografskega dejstva verjetno ne moremo. Sicer pa mislim, da je pravilno obnašanje ravno tako dobro na Balkanu kot drugod. Sicer pa ni treba poudarjati, da nismo Balkan, temveč da smo Srednja Evropa. To je pozitivno in izpušča imenovanje nerodnih dejstev.

Trditi, da smo slučajno tvorili severno-zapadni del Jugoslavije ne odgovarja dejstvom. Slovenski predstavniki so se prostovoljno izjavili za Jugoslavijo in slovenski narod je želel združitev z južnimi brati. Da Jugoslavija ni bila tako urejena, kakor je slovenski narod želel, je druga pesem. Slučajno se v politiki kaj malo zgodi, kvečjemu prostovoljno ali prisiljeno. O slednjem tudi ne moremo govoriti. Ako govorimo o Sloveniji, bomo naravno pustili ostalo Jugoslavijo v miru. Vtoliko se bomo gibali izven jugoslovanskega okvira. Toda končno se bomo morali izjasniti tudi o tem, kaj hočemo.

S slovensko sentimentalnostjo nimamo ničesar skupnega, vsaj ne v smislu panslavizma. Z jugoslovanski pa v toliko, da mi je še vedno ljublši Jugoslovan (Srb, Hrvat, itd.), ki mi nič noče, kot pa Avstrijec, Madžar, Albanec ali kdorkoli, ki mi hoče škodovati. Da pa obstoje med sorodnimi vejami bele rase simpatije, temu se ne da oporekati. Avstrijec se raje obrača k Nemcu kot k Rusu, Romani imajo tudi medsebojne simpatije, zakaj torej take simpatije ne bi obstajale še med Slovenci,

Srbi in Hrvati, ker so si ti vendar dejansko želeli združitev. Ne smemo biti nepravilni. Izpod avstro-ogrske pete smo prav radi šli v Jugoslavijo. V Jugoslaviji smo se razočarali, to je res. Toda ne samo nad Srbi in Hrvatimi, temveč tudi nad nami, kajti končno je bila tudi krivda slovenskih politikov, da niso znali najti "vseslovenske" poti in tako kompaktno nastopiti proti izkoriščanju s katerekoli strani. Naša narodna napaka je, da smo vse preveč servilni (uslužni). Kakor pač "višji" rečejo. Tako je bilo v Avstriji in tako je bilo v Jugoslaviji. Postavimo se po robu, pa bo. Zakaj ne bi bili prijatelji komurkoli, samo vdinjati se ne smemo. Človeška mentaliteta je pač taka, da izkorišča tistega, ki se pokaže premalo odporen.

Gotovo, da v politiki ni sentimentalnosti. Ali pa kdo misli, da je res v slovenskem interesu, da ostanemo izven Jugoslavije? Ako kdo prejucira ne-jugoslovansko rešitev, lahko drugi z isto pravico prejucira jugoslovansko. Zakaj bi morali razbijati Jugoslavijo danes, ko pa se že lep čas ponavlja, da ne bomo stopili vanjo brezpogojno. Zakaj apriori odbijati Jugoslavijo? Še vedno bomo lahko izbrali kako drugo rešitev, če Jugoslavije v resnici ne bo. Dovolj žalostno za nas, ako jo ne bo. Le kako bomo ustvarili Združeno Evropo, kjer bodo narodi takorekoč moralno in ustavno prisiljeni živeti v miru, če to v lastni državi ne moremo doseči. Če smo za Jugoslavijo, ni temu vzrok naša vzgoja in tradicija. O tradiciji sploh ne moremo govoriti, kajti 30 let v življenju države ne more biti tradicija. Za Jugoslavijo sem iz čisto realnih političnih in gospodarskih razlogov. Toda ne za centralistično in hegemonistično Jugoslavijo, temveč za tako, ki odgovarja našim pojmom in zahtevam. Torej govorim o čisto določeni Jugoslaviji, o kateri so naši pojmi precej jasni in izdelani.

Srbsko-hrvatsko razmerje je gotovo ovira na poti v Jugoslavijo. Ni pa še točno ugotovljeno, ali to razmerje ne obstoja samo v emigraciji, kjer so se zbrali ultra-srbski in ultra-hrvatski krogi. Vsak pameten Hrvat in Srb pa mora priznati, da njun spor nima nobene osnove, ker se storjeno ne da popraviti (fizično) in je torej edina pot—pot sprave in iskrenega sožitja. Ako pa se hočeta oba naroda medsebojno iztrebiti—tudi to je rešitev. Ne vem pa, ako bodo to svetovni politični faktorji dopustili. Vročje srbske in hrvatske glave bo še srečala pamet, ker v bodočem svetu ne bo prostora za balkanska obračunavanja in krvne osvete. Zato se je treba ne samo obračati proti takim obračunavanjem z besedami sprave, temveč je treba ljudi, ki to zagovarjajo, najstrožje obsoditi in jih ožigosati, prav tako kot one, ki so zločine izvršili. Vsakdo, ki razpihuje sovraštvo je državni sovražnik.

Politika je realna zadeva. O tem, ali bi dobili z jugoslovanstvom Koroško in Trst nazaj ali ne, ne bom debatiral. Vsekakor pa mislim, da je vse kaj drugega, ako moreš vreči na politično tehtnico državo 16 milijonov, ali pa državo 1,5 milijona—pri pogajanjih namreč. Pri današnji politični morali še odločujejo divizije, kakor je nekoč dejal Stalin, ko pa bomo tako daleč, da bomo lahko pravico dosegli brez pritiska in sile, da, potem bo vseeno, če smo sami ali pa v bloku z drugimi narodi. Tedaj bo enomilijonski narod mirno lahko živel ob strani 80 milijonskega.

Imamo pravico in dolžnost biti samozavestni. Vendar moramo ostati v mejah realnosti in računati z možnim. Megalomanija nam ne bo nikamor pomagala.

PRORAČUN ZA LETO 1950

Proračun ljubljanske oblasti izkazuje 1.027.714.000 din dohodkov in prav toliko izdatkov. Proračun oblastnega ljudskega odbora predvideva 269.114.000 dohodkov in 100.853.000 izdatkov, s presežkom 168.261.000 dinarjev dohodkov proračuna ljubljanske oblasti pa bodo kriti presežki izdatkov v okrajih Črnomelj, Grosuplje, Kočevje, Krško, Mozirje, Novo mesto, Trbovlje in Trebnje.

V SE ENA KOMEDIJA Z VOLITVAMI

26. marca se bodo vršile v Jugoslaviji "splošne volitve" na "novi" podlagi, t.j. po novem volilnem zakonu, ki naj bi "zagotovil" svobodno izbero ljudskih predstavnikov. Namesto, da bi režim določil kandidate, kot je bila praksa doslej, jih bo določilo "ljudstvo" samo. Kandidira lahko vsak, ki zbere 100 podpisov v svojem volilnem okraju. Zmagovalec je oni, ki dobi absolutno večino glasov nad vsemi drugimi kandidati v okraju.

Ker vodi vse javno življenje Ljudska fronta, je jasno, da bodo imeli vsi oni kandidati, ki so njeni člani, na razpolago ogromna sredstva za propagando, medtem ko bodo ostali kandidati navezani na ustno propagando brez vsake pomoči—razen s strani svojih lastnih volilcev, če se ti bodo upali izstopati proti kandidatom Ljudske fronte. O kaki organizirani opoziciji ni govora in razen Ljudske fronte ni nobene druge dovoljene stranke.

Zvezni svet, t.j. jugoslovanski parlament, se bo povečal na 444 poslancev, kar je 82 več kot doslej, ker se bo volilo enega poslanca na 40.000 namesto na 50.000 prebivalcev.

56.000 državljanom še vedno ni dovoljeno voliti zaradi "proti-ljudskega delovanja," medtem ko je bila volilna pravica vrnjena 67.000 onim ki so se "prevzgojili."

Volilni zakon sloni na "osnovnih načelih," ki izhajajo iz ustavnih odredb, a ta so baje: (med drugim) tajno glasovanje, zagotovljeno z "ustrezajočo" tehniko glasovanja; izvedba volitev po "neodvisnih" volilnih komisijah in "obvezno" postavljanje skrinjice brez liste.

Volino pravico imajo vsi državljani, ki so izpolnili 18 leto starosti. Vseh volilcev bo okrog 10 milijonov.

Končni pečat volitvam pa je dal Edvard Kardelj, ki je ob uvedbi novega zakona zaključil svoja izvajanja z besedami:

"Novi zakon bo omogočil, da bo prišla volja ljudstva povsem do izraza in da bo na tej osnovi izvoljena nova Ljudska skupščina, ki bo dosledno in neomajno nadaljevala veliko revolucionarno delo, ki ga je začela sedanja Ljudska skupščina." —Nič novega torej v Jugoslaviji.

KRATKE VESTI

LONDON.—Nova laburistična vlada je v glavnem ostala ista. Predsednik je še vedno g. Attlee, podpredsednik g. Morrison, zun. minister g. Bevin, finančni minister Sir Stafford Cripps, notranji minister g. Ede, minister za delo g. Isaacs, minister za zdravstvo g. Bevan, trgovinski minister g. Wilson, minister za poljedelstvo g. Williams. Novi ministri so: g. Shinwell kot obrambni minister, g. Griffiths za kolonije, g. Hector McNeil za Škotsko in g. Gordon-Walker za Commonwealth (preje g. Noel Baker, ki je v novi vladi minister za gorivo). Zanimiva izprememba je tudi g. Strachey, ki je bil v prejšnji vladi prehrambni minister, sedaj pa je postal vojni minister.

LONDON.—Nova laburistična vlada je dosegla svojo prvo zmago z izglasovanjem zakona o podržavljenju jeklene industrije s 310 : 296 glasovi. Zakon bo stopil v veljavo v oktobru.

Konservativci imajo sedaj 297 poslancev, ker so zmagali v kraju, kjer so bile volitve odložene zaradi smrti njihovega kandidata.

Tiskarski škrat je v poročilu o izidu volitev v poslednji številki KI ponaredil število poslancev, ki jih ima britanski parlament. Številka je 624 in ne 224.

LONDON.—Vlada je ukinila vse uredbe o zaposlenju in izberi dela. Britanski državljani si lahko sedaj po svobodni volji izbirajo delo in kraj zaposlitve. Ne velja pa to za Evropske prstovoljne delavce. Ti še vedno spadajo pod nadzorstvo ministerstva za delo.

WASHINGTON.—Predsednik Truman je izjavil, da dokler bo on predsednik USA, ne bo šel v Moskvo, pač pa bo vesel, ako pride Stalin na obisk v Washington. S tem so se končale govornice o novih "mirovnih" razgovorih med Velikimi Tremi.

LONDON.—Na obisk je prispel francoski prezident Auriol. Z njim je prispel tudi zun. minister Schuman.

OSLO.—Field-maršal Lord Montgomery je prispel na obisk na Norveško.

NEW YORK.—Valentin Gubičev, tretji tajnik sovjet skega zun. ministerstva in sovjetski delegat pri OZN ter ameriška državljanka Judith Coplon sta bila obsojena na 15 let ječe zaradi vohunstva v korist SSSR. Gubičev bo deportiran v Sovjetsko zvezo.

LONDON.—Na 14 let ječe je bil obsojen bivši nemški komunist in kasnejši britanski državljani dr. Klaus Emil Julius Fuchs, ker je vohunil za Sovjete in jim predal dragocene podatke v zvezi z izdelavo atomske bombe.

LONDON.—V angleškem parlamentu je padla zahteva, da se ne sme podeliti angleškega državljanstva nobenemu tujcu, ki je bil kdajkoli popreje povezan s komunisti. Notranji minister je zagotovil parlament, da bo upošteval posledice slučaja dr. Fuchsa.

DUSSELDORF.—Bivši nemški poveljnik tankovskega zbora gen. Kurt von Manteuffel se je ponudil, da organizira 30 nemških divizij za zapadno obrambo.

PRAGA.—Češke oblasti so izdale ukaz, da morajo vsi ameriški misijonarji zapustiti deželo. Opozorile so tudi čehoslovaške škofo, da ne bodo dolgo več trpele njihovega odpora napram režimu.

VARSAVA.—Poljska vlada bo podržavila cerkvena posestva. Le mala posestva bodo puščena župnikom in samostanom.

PARIZ.—V Franciji so ponovno izbruhnile večje stavke. Pretepi med komunističnimi in nekomunističnimi poslanci v francoskem parlamentu je znova v modi.

WASHINGTON.—Export-Import banka je odobrila novo posojilo Jugoslaviji v znesku sedem milijonov funtov sterlingov. Prvo posojilo v isti višini je bilo odobreno preteklega septembra.

V Selcah nad Mariborom so nedavno oddali kmetje tamkajšnji odkupni postaji 30 mršavih prašičev. Namenjeni so bili za plemo. Še isti večer so plemenjaki krenili na dolgo pot v bodoče svinjake. Trideset rilev se je veselo kruleč utaborilo v živinskih vagonih in hotelo med vožnjo seveda tudi jesti. Toda, oh! Nobene hrane niso dobili ubogi plemenjaki za na pot in da bi bil položaj še strašnejši, se je vtil dež in pritisnil mraz. Vožnja pa se je vlekla in vlekla . . . O kakem spremljevalcu sploh ni bilo sledu in tako so bili plemenjaki prepuščeni svoji usodi na milost in nemilost. Končno pa se jim je zazdelo vse skupaj že preneumno, iztegnili svoje krake in izdihili svoje plemensko življenje. Na cilj je prispelo le še deset bolnih in pol živih prašičev.

Nič boljše se ni dogodilo živini v Vuzenici. Kmetje so jo oddali pravočasno in lepo spitano, toda odkupovalci so jo potisnili v svoje hleve in nanjo pozabili. Po tridnevem mukanju in kruljenju je dobila nekaj hrane in vode, na cilj pa je prišla shujšana in komaj še živa.

NAROČNIKOM V TRSTU IN ITALIJI
Naročnino za KT dostavljajte odslej na naslov:
Uprava "DEMOKRACIJE" (KT)
Trieste
via S. Anastasio 1^c.

KLIC TRIGLAVA je glasilo demokratičnih protikomunističnih Slovencev v emigraciji! Izhaja 15 in 30. v mesecu.

Naročnina znaša: Anglija: 24/- letno, 6/- cetrletno. Plačljivo potom Postal Orderja.

Nemcija: 12/- letno, plačljivo preko prijateljev v C.M.W.S.

USA in Kanada: 3 in pol dolarja letno. Velja za dostavo z navadno pošto.

Argentina: 20 pesosov letno, plačljivo dostavljalcu. Posamezna številka 1 pesos.